

UZASADNIENIE

Decyzją z dnia 10 sierpnia 2017 r. Zakład Ubezpieczeń Społecznych I Oddział w Ł., po rozpatrzeniu wniosku z dnia 14 lipca 2017 roku odmówił L. K. prawa do emerytury, gdyż wniosek o emeryturę nie został zgłoszony w miesiącu osiągnięcia wieku emerytalnego 66 lat i 2 miesięcy, a nadto decyzją z dnia 28 czerwca 2017 r. przyznano mu emeryturę z urzędu.

/decyzja k. 13 akt emerytalnych/

Powyższą decyzję w dniu 7 września 2017 r. zaskarżył wnioskodawca, podnosząc, iż nie został pouczone przez pracowników ZUS -u Oddziału w K. o obowiązujących przepisach regulujących przyznanie emerytury w zakresie wieku emerytalnego, poinformowano go, że nie powinien składać wniosku o przyznanie emerytury, gdyż będzie ona przyznana z urzędu, a złożenie wniosku spowoduje wstrzymanie renty z tytułu niezdolności do pracy. Wskazał też, że wysokość emerytury przyznanej z urzędu okazała się niższa niż wskazywana w pismach ZUS.

/odwołanie k. 2, koperta k. 4/

W odpowiedzi na odwołanie organ rentowy wniósł o jego oddalenie, argumentując jak w zaskarżonej decyzji.

/odpowiedź na odwołanie k. 5-5 odw./

Na rozprawie z dnia 24 stycznia 2018 r. wnioskodawca poparł odwołanie.

/stanowisko wnioskodawcy - 00:00:36, 00:04:34 – płyta CD k. 14/

Sąd Okręgowy ustalił następujący stan faktyczny:

L. K. urodził się w dniu (...)

/wniosek k. 1- 8 akt emerytalnych/

Wnioskodawca miał przyznane od dnia 28 października 2010 r. prawo do renty z tytułu całkowitej niezdolności do pracy a od dnia 1 listopada 2011 roku z tytułu częściowej niezdolności do pracy.

/decyzje k. 63 – 66, k. 78-81, 89-90 akt rentowych/

W dniu 17 czerwca 2017 r. wnioskodawca osiągnął wiek emerytalny 66 lat i 2 miesięcy.

/bezsporne/

Decyzją z dnia 28 czerwca 2017 r. Zakład Ubezpieczeń Społecznych I Oddział w Ł. na podstawie art. 24a ustawy z dnia 17 grudnia 1998 roku o emeryturach rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych przyznał wnioskodawcy emeryturę z urzędu od dnia 17 czerwca 2017 r. tj. od miesiąca, w którym ukończył wiek 66 lat i 2 miesięcy, z zaznaczeniem, że w związku z przyznaniem emerytury prawo do renty ustaje z dniem 17 czerwca 2017 r. Podstawę obliczenia emerytury stanowi kwota składek na ubezpieczenie emerytalne z uwzględnieniem ich waloryzacji, zewidencjonowanych na koncie do końca miesiąca poprzedzającego miesiąc, od którego przysługuje wypłata emerytury, kwota zwaloryzowanego kapitału początkowego oraz kwota środków zewidencjonowanych na subkoncie, z uwzględnieniem ich waloryzacji. Emerytura stanowi równowartość kwoty będącej wynikiem podzielenia podstawy obliczenia emerytury przez średnie dalsze trwanie życia, dla osób w wieku równym wiekowi przejścia na emeryturę. Kwota składek zewidencjonowanych na koncie z uwzględnieniem waloryzacji wynosi – 105.560,48 zł; kwota zwaloryzowanego kapitału początkowego wynosi – 617.547,08 zł; średnie dalsze trwanie życia wynosi – 209,20

miesiący, wyliczona kwota emerytury wynosi 3.445,01 zł. Wysokość emerytury została obliczona zgodnie z zasadami określonymi w art. 26 ustawy emerytalnej tj. $(105.560,48 \text{ zł} + 617.547,08 \text{ zł}) / 209,20 = 3.445,01 \text{ zł}$. Od dnia 1 sierpnia 2017 r. obliczona emerytura wynosi 3.445,01 zł brutto miesięcznie.

/decyzja k. 91-94 akt rentowych/

Wnioskodawca w dniu 14 lipca 2017 r. złożył wniosek o emeryturę wg najkorzystniejszego wariantu na podstawie dokumentów znajdujących się w ZUS.

/wniosek k. 1 – 8 akt emerytalnych/

Zaskarżoną decyzją z dnia 10 sierpnia 2017 r. Zakład Ubezpieczeń Społecznych

I Oddział w Ł. z siedzibą w Ł. odmówił L. K. prawa do emerytury, gdyż wniosek o emeryturę nie został zgłoszony w miesiącu osiągnięcia wieku emerytalnego 66 lat i 2 miesięcy a decyzją z dnia 28 czerwca 2017 r. przyznano mu emeryturę z urzędu.

/decyzja k. 13 akt emerytalnych/

Powyższych ustaleń Sąd Okręgowy dokonał na podstawie wyżej powołanych dokumentów, uznając je za wystarczające do rozstrzygnięcia. Powołane dowody nie były kwestionowane w toku postępowania przez żadną ze stron, a Sąd Okręgowy nie znalazł podstaw, aby z urzędu zakwestionować ich wartość dowodową w sprawie. Wskazać także należy, że stan faktyczny był pomiędzy stronami bezsporny.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Odwołanie jest niezasadne.

W myśl art. 24 ust. 1 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 roku o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (tekst jednolity Dz. U. z 2017 roku poz. 1383, z późn. zm.) w brzmieniu obowiązującym w dacie wydania zaskarżonej decyzji ubezpieczonym urodzonym po dniu 31 grudnia 1948 roku przysługuje emerytura po osiągnięciu wieku emerytalnego określonego w ust. 1a i 1b, z zastrzeżeniem art. 46, 47, 50, 50a, 50e i 184.

Wiek emerytalny dla mężczyzn urodzonych w okresie od dnia 1 kwietnia 1951 roku do dnia 30 czerwca 1951 roku wynosi co najmniej 66 lat i 2 miesiące (art. 24 ust. 1b pkt 10).

Stosownie do treści art. 24a ust. 1 ww. ustawy emeryturę, o której mowa w art. 24, przyznaje się z urzędu zamiast renty z tytułu niezdolności do pracy osobie, która osiągnęła wiek uprawniający do tej emerytury oraz podlegała ubezpieczeniu społecznemu albo ubezpieczeniom emerytalnemu i rentowym. Emeryturę przyznaje się od dnia osiągnięcia przez rencistę wieku uprawniającego do emerytury, a w przypadku gdy wypłata renty z tytułu niezdolności do pracy była wstrzymana - od dnia, od którego podjęto jej wypłatę (ust.2). Emeryturę oblicza się zgodnie z art. 26, z uwzględnieniem ust. 4 i 5 (ust. 3). Emerytura obliczona na zasadach określonych w ust. 2-5 nie może być niższa od pobieranej dotychczas renty z tytułu niezdolności do pracy (ust. 6).

Stosownie do art. 25 analizowanej ustawy podstawę obliczenia emerytury, o której mowa w art. 24, stanowi kwota składek na ubezpieczenie emerytalne, z uwzględnieniem waloryzacji składek zewidencjonowanych na koncie ubezpieczonego do końca miesiąca poprzedzającego miesiąc, od którego przysługuje wypłata emerytury, zwaloryzowanego kapitału początkowego określonego w art. 173-175 oraz kwot środków zewidencjonowanych na subkoncie, o którym mowa w art. 40a ustawy z dnia 13 października 1998 roku o systemie ubezpieczeń społecznych, z zastrzeżeniem ust. 1a i 1b oraz art. 185.

Emerytura, ustalana według zreformowanych zasad dla ubezpieczonych urodzonych po dniu 31 grudnia 1948 roku, stanowi równowartość kwoty będącej wynikiem podzielenia podstawy obliczenia emerytury przez średnie dalsze trwanie życia dla osób w wieku równym wiekowi, w jakim ubezpieczony przechodzi na emeryturę - art. 26 ust. 1 ustawy

o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych. Wiek ubezpieczonego w dniu przejścia na emeryturę wyraża się w ukończonych latach i miesiącach (ust. 2). Średnie dalsze trwanie życia ustala się wspólnie dla mężczyzn i kobiet oraz wyraża się w miesiącach (ust. 3). Prezes Głównego Urzędu Statystycznego ogłasza w formie komunikatu w Dzienniku Urzędowym Rzeczypospolitej Polskiej "Monitor Polski" corocznie w terminie do dnia 31 marca tablice trwania życia, z uwzględnieniem ust. 3, dla wieku ubezpieczonych określonego w myśl ust. 2 (ust. 4).

Zgodnie z treścią art. 174 ust. 1 ustawy o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych, kapitał początkowy ustala się na zasadach określonych w art. 53, z uwzględnieniem ust. 2-12.

Z kolei w myśl art. 15 ust. 1 powyższej ustawy podstawę wymiaru emerytury i renty stanowi ustalone w sposób określony w ust. 4 i 5 przeciętna podstawa wymiaru składki na ubezpieczenia emerytalne i rentowe lub na ubezpieczenie społeczne na podstawie przepisów prawa polskiego w okresie kolejnych 10 lat kalendarzowych, wybranych przez zainteresowanego z ostatnich 20 lat kalendarzowych poprzedzających bezpośrednio rok,

w którym zgłoszono wniosek o emeryturę lub rentę, z uwzględnieniem ust. 6 i art. 176. Natomiast stosownie do brzmienia ust. 2a tego samego przepisu, jeżeli nie można ustalić podstawy wymiaru składek w okresie pozostawania w stosunku pracy wskazanym do ustalenia podstawy wymiaru emerytury i renty, za podstawę wymiaru składek przyjmuje się kwotę obowiązującego w tym okresie minimalnego wynagrodzenia pracowników, proporcjonalnie do okresu podlegania ubezpieczeniu i wymiaru czasu pracy. Z kolei na podstawie ust. 6 omawianego przepisu na wniosek ubezpieczonego podstawę wymiaru emerytury lub renty może stanowić ustalone w sposób określony w ust. 4 i 5 przeciętna podstawa wymiaru składki na ubezpieczenie społeczne lub ubezpieczenia emerytalne i rentowe w okresie 20 lat kalendarzowych przypadających przed rokiem zgłoszenia wniosku, wybranych z całego okresu podlegania ubezpieczeniu.

Ostatecznie wskazać należy, że zgodnie z art. 129 ust. 1 w/w ustawy, świadczenia wypłaca się poczynając od dnia powstania prawa do tych świadczeń, nie wcześniej jednak niż od miesiąca, w którym zgłoszono wniosek lub wydano decyzję z urzędu, z uwzględnieniem ust. 2.

Przytoczone zasady postępowania – w świetle uchwały Sądu Najwyższego z dnia 7 maja 2003 roku sygn. III UZP 2/03 (OSNP 2003/14/338) - tak przy ustalaniu prawa do świadczenia, jak i jego przeliczaniu, pozwalają na ogólną uwagę, iż zamiarem ustawodawcy było umożliwienie ubezpieczonym dokonanie wyboru, w ramach prawa, najkorzystniejszego z ich punktu widzenia okresu, z którego podstawa wymiaru składek ubezpieczeniowych, będzie stanowić podstawę wymiaru świadczenia.

Powyższe rozważania oznaczają, iż jeżeli wniosek o emeryturę został zgłoszony do końca miesiąca, w którym ubezpieczony urodzony po dniu 31 grudnia 1948 roku osiągnął wiek emerytalny i spełnił warunki wymagane do jej przyznania prawo do emerytury ustala się na wniosek osoby zainteresowanej na podstawie art. 24 ust. 1 ustawy, a nie z urzędu.

W rozpoznawanej sprawie bezspornym było, iż wnioskodawca w dniu 17 czerwca 2017 r. wnioskodawca osiągnął wiek emerytalny 66 lat i 2 miesięcy. Decyzją z dnia 28 czerwca 2017 r. ZUS na podstawie art. 24a ustawy z dnia 17 grudnia 1998 roku o emeryturach rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych przyznał wnioskodawcy emeryturę z urzędu od dnia 17 czerwca 2017 r. tj. od miesiąca, w którym ukończył wiek 66 lat i 2 miesięcy, z zaznaczeniem, że w związku z przyznaniem emerytury prawo do renty ustaje z dniem 17 czerwca 2017 r. Z wnioskiem o przyznanie emerytury wnioskodawca wystąpił dopiero w dniu 14 lipca 2017 r. Na dzień wydania skarżonej decyzji nie spełnił on wymogu wystąpienia z wnioskiem o emeryturę do końca miesiąca, w którym osiągnął wiek emerytalny 66 lat i 2 miesięcy, a prawo ubezpieczonego do emerytury z tytułu osiągnięcia powszechnego wieku emerytalnego zostało już ustalone z urzędu decyzją z dnia 28 czerwca 2017 r. ZUS odmawiając wnioskodawczyni takiego ustalenia zaskarżoną decyzją postąpił zgodnie z przywołanymi przepisami.

Wobec powyższego, Sąd Okręgowy na podstawie art. 477¹⁴ § 1 k.p.c., orzekł jak sentencji.

ZARZĄDZENIE

odpis wyroku wraz z uzasadnieniem doręczyć wnioskodawcy z pouczeniem o prawie, sposobie i terminie wniesienia apelacji.

K.W. 12.02.2918r.